

ZÁŘÍ

Úterý

V jednom musí být hned od začátku jasno: tohle jsou ZÁPISKY, ne deník. Já vím, co je napsané na obálce, ale když šla máma tuhle věc pořídit, VÝSLOVNĚ jsem ji žádal, aby koupila takovou, co na ní není slovo „deník“.

Fakt skvělý. Ještě by mi scházelo, aby mě s touhle knížkou přistihnul nějaký pitomec a začal si myslet kdovíco.

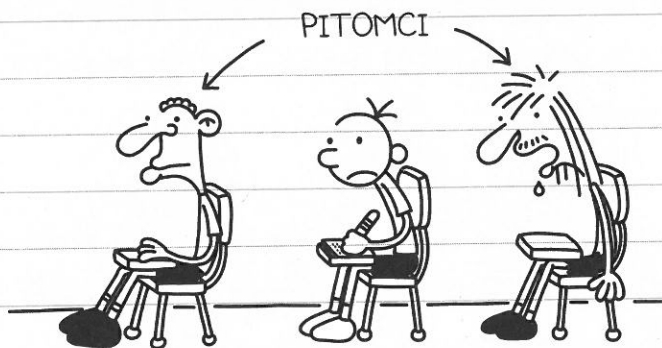
A ještě jednu věc chci říct rovnou: byl to MÁMIN nápad, ne můj.

Ale jestli si myslí, že si sem budu zapisovat svoje „pocity“ nebo co, tak se zbláznila. Takže nečekejte, že bude nějaké „milý deničku“ tohle a „milý deničku“ támhleto.

Jediný důvod, proč jsem s tím souhlasil, je ten, že až jednou budu bohatý a slavný, budu mít na práci lepší věci než celý den odpovídat lidem na pitomé otázky. A tahle knížka se pak může hodit.

Jak jsem říkal, jednou budu slavný, ale zatím trčím ve škole s bandou pitomců.

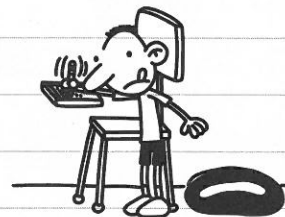

A řeknu vám rovnou, podle mě je tahle škola ta největší pitomost, jakou kdy kdo vymyslel. Kluci jako já, co ještě nezačali pořádně růst, se tady počkávají s gorilami, co by se měly holit dvakrát denně.

A pak se někdo diví, proč jsou na školách takové problémy s šikanou.

Být to na mně, postupovalo by se podle výšky, ne podle věku. I když na druhou stranu, v tom případě by kluci jako Chirag Gupta byli ještě na prvním stupni.

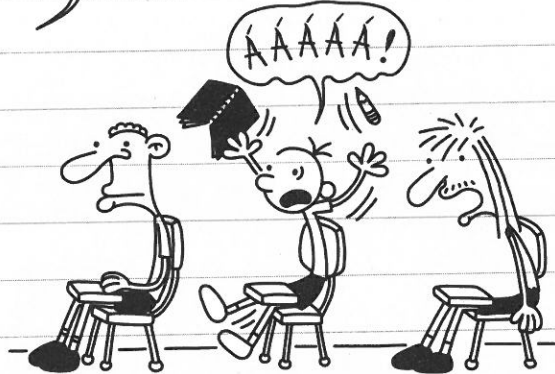

Dneska je první den školy a zrovna teď čekáme, jestli sebou učitel už konečně trochu hodí a dodělá zasedací pořádek. Tak mě napadlo, že zatím můžu klidně psát do téhle knížky, abych nějak zabil čas.

Mimochodem, dám vám užitečnou radu.

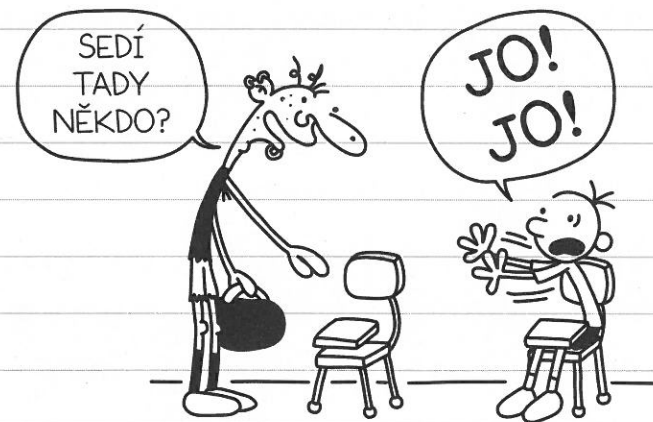
První den školy si musíte dát fakt dobrý pozor, kam si sedáte. Třeba vejdete do třídy, hodíte si věci do nejbližší volné lavice, a než se vzpamatujete, slyšíte učitele, jak říká:

DOUFÁM, ŽE JSTE VŠICHNI SPOKOJENI S TÍM, KDE SEDÍTE, PROTOŽE TO BUDE VAŠE TRVALÉ MÍSTO.

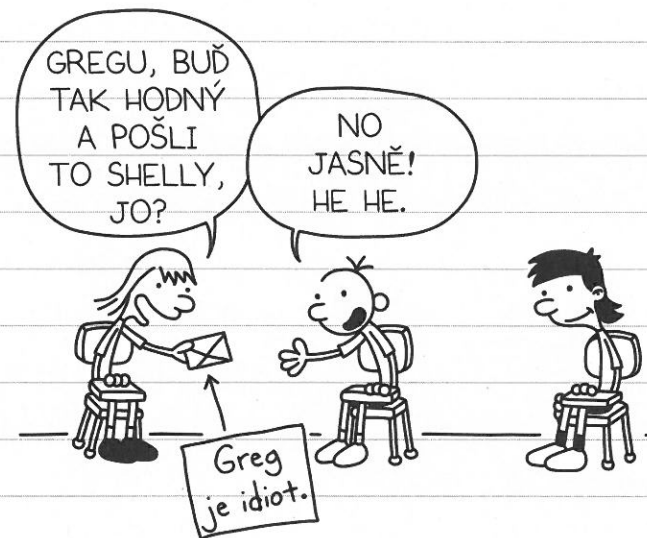

Takže v téhle třídě jsem wíznul za Chrisem Hoosem a před Lionelem Jamesem.

Jason Brill přišel pozdě a skoro si sedl vedle mě, ale tomu jsem na poslední chvíli zabránil.

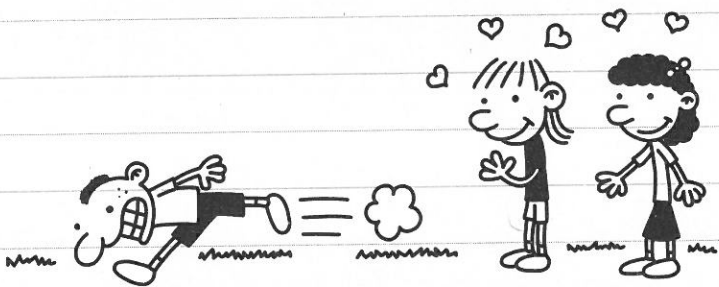

Na příští hodině si sednu mezi pěkný holky, jen vlezu do třídy. I když, to by zase znamenalo, že jsem se vůbec nepoučil z loňského roku.

Já fakt nevím, co ty holky blbnou. V nižších třídách to bylo mnohem jednodušší. Tam prostě stačilo, aby člověk uměl utíkat nejrychleji ze třídy, a všechny holky byly jeho.

A v páté třídě uměl nejrychleji utíkat Ronnie McCoy.

Teď je to mnohem složitější. Teď jde o to, co člověk nosí na sobě nebo kolik má peněz nebo jestli má hezký zadek a tak. A kluci jako Ronnie McCoy se nevěřícně drbou na hlavě a nechápou, co se to stalo.

Nejoblíbenější kluk v mojí třídě je Bryce Anderson. Co mě fakt hodně štve, je to, že mě holky zajímaly VŽDYCKY, ale kluci jako Bryce otočili teprv asi před rokem nebo dvěma.

Vzpomínám si, jak se Bryce choval dřív.

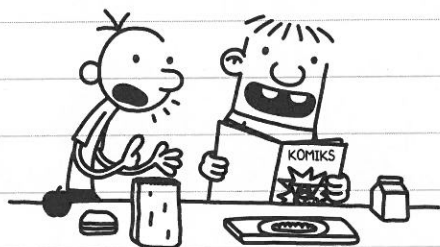
Ale že jsem stál celou tu dobu na straně holek, to je jim dneska úplně fuk.

Jak jsem už říkal, Bryce je u nás ve třídě nejoblíbenější, takže my ostatní se musíme snažit jinak.

Pokud to dobře počítám, jsem letos tak asi 52. nebo 53. v žebříčku popularity. Ale posunu se, protože Charlie Davies je nade mnou a ten příští týden dostane rovnátka.

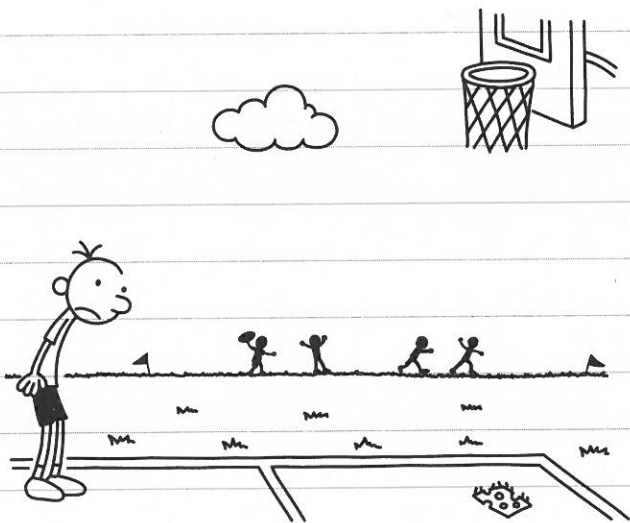
Snažil jsem se tu věc s oblibeností vysvětlit svému kamarádovi Rowleymu (který mimochodem bude tak někde kolem sto padesátého místa), ale řekl bych, že ten to pouští jedním uchem dovnitř a druhým ven.

Středa

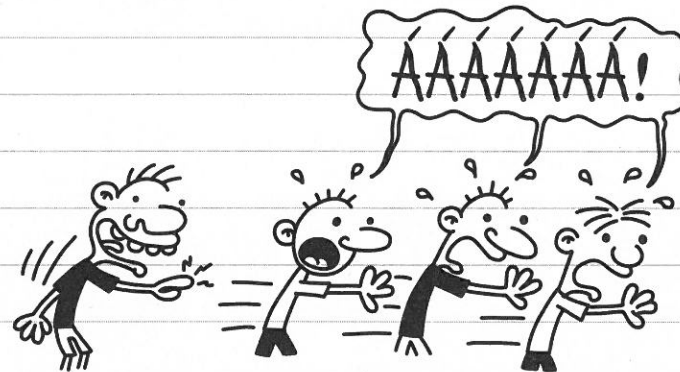
Dneska jsme měli tělák, takže když jsme šli na hřiště, nejdřív ze všeho jsem se nenápadně doběhl mrknout na basketbalové hřiště, jestli tam ještě pořád leží Sejr.

Samozřejmě tam byl.

Ten kus sýra se váli na asfaltu od loňského jara. Nejspíš někomu vypadnul ze svačiny nebo tak a po pár dnech začal plesnivět a vypadat nechutně. Na tom hřišti, kde Sejr ležel, nikdo nechtěl hrát, i když bylo jediné, kde byl koš i se sítkou a ne jenom obroučka.

Pak jednou jeden kluk, jmenoval se Darren Walsh, sáhnul na Sejr prstem, a tak začala ta věc se Sejrovým dotykem. Je to vlastně něco jako hra na babu. Když dostanete Sejrový dotyk, máte ho, dokud se vám nepovede předat ho někomu dalšímu.

Jediný způsob, jak se před Sejrovým dotykem chránit, je zkrřížit prsty.

Jenže ono to není tak jednoduché, pamatovat na to, aby měl člověk celý den pořád zkřížené prsty. Já jsem si je nakonec přelepil izolepou, aby zůstaly, jak mají. Sice jsem dostal čtyřku ze psaní, ale rozhodně to stálo za to.

Jeden kluk, Abe Hall, schytl Sejrový dotyk koncem dubna, a až do konce školního roku se k němu nikdo ani nepřiblížil. V létě se Abe odstěhoval do Kalifornie a Sejrový dotyk si odnesl s sebou.

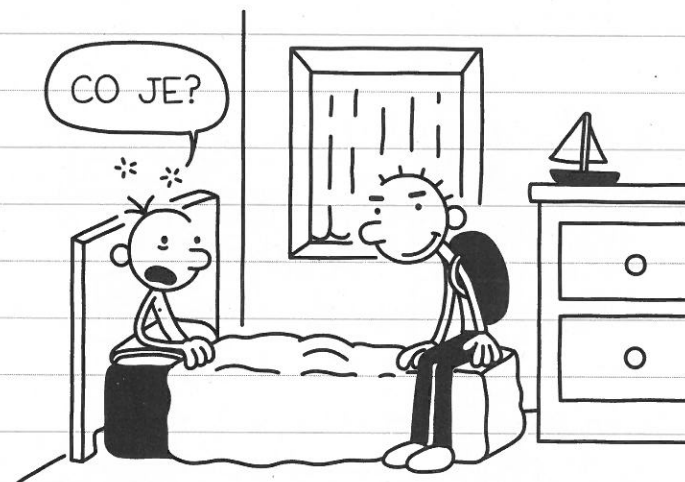
Doufám jenom, že s tím někdo nezačne znova. Takovýhle stres vážně už nemůžu potřebovat.

Čtvrtek

Fakt dost těžko se mi zvyká na to, že je po létě a zas už musím každé ráno vstávat a jít do školy.

Léto zrovna skvěle nezačalo, za což může můj starší bratr Rodrick.

Z prázdnin uběhlo teprve pár dní, když mě Rodrick vzbudil uprostřed noci. Řekl mi, že jsem prospal celé léto, ale že jsem se naštěstí vzbudil právě včas na první den školy.

Možná si myslíte, že musím být pěkně pitomý, když jsem mu na něco takového skočil, ale Rodrick byl oblečený ve školní uniformě a předem mi nařídil budíka tak, aby to vypadalo, že je ráno. A zatáhl závěsy, abych neviděl, že je venku ještě tma.

Když mě Rodrick vzbudil, oblékl jsem se a šel jsem si dolů nachystat snídani, jak to dělám každý den, když jdu do školy.

Ale asi jsem tropil slušný rámus, protože za chvíli se přiřítíl táta a začal na mě řvát, co mě to napadlo cpát se lupinky ve tři ráno.

Chvilku mi trvalo, než jsem si dal dohromady, co se to sakra děje.

Když mi to došlo, řekl jsem tátovi, že si ze mě Rodrick udělal legraci a že křičet by měl NA NĚJ.

Táta šel dolů do suterénu, že Rodrickovi vynadá, a já za ním. Nemohl jsem se dočkat, až Rodrick schytá, co si zaslouží.

Ale Rodrick za sebou docela dobře zametl stopy. A táta si určitě dodneška myslí, že mám o kolečko víc.

Pátek

Dneska nás ve škole rozřazovali do čtenářských skupin.

Ne že by někdo přišel a rovnou řekl - ty jsi mezi nadanými, ty mezi slabšími, ale stejně se to pozná podle obálek těch knížek, co člověku dají.

Dost mě zklamalo, když jsem zjistil, že mě zařadili mezi nadané, protože to znamená spoustu práce navíc.

Když se na konci loňského roku dělaly zkoušky ze čtení, snažil jsem se, jak se dalo, aby mě letos zařadili mezi slabší.

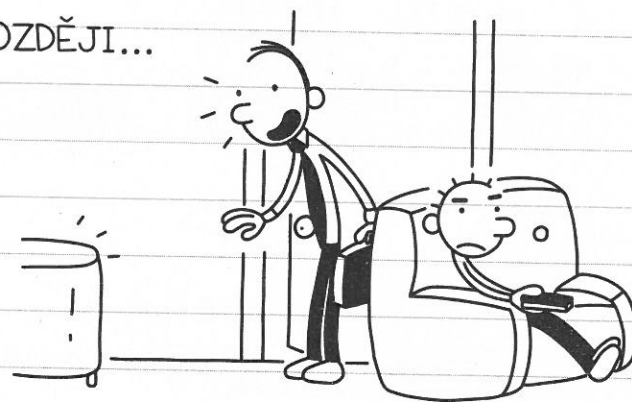
Ale máma se dobře zná s našim ředitelem, takže nejspíš zasáhla a postarala se, abych se znova dostal mezi nadané.

Máma pořád říká, že jsem chytrý kluk, že se jen „nesnažím“.

Ale jednu věc jsem se od Rodricka naučil: je dobře, když od vás lidi čekají tak málo, že pak nemusíte dělat skoro nic, abyste je příjemně překvapili.

POZDĚJI...

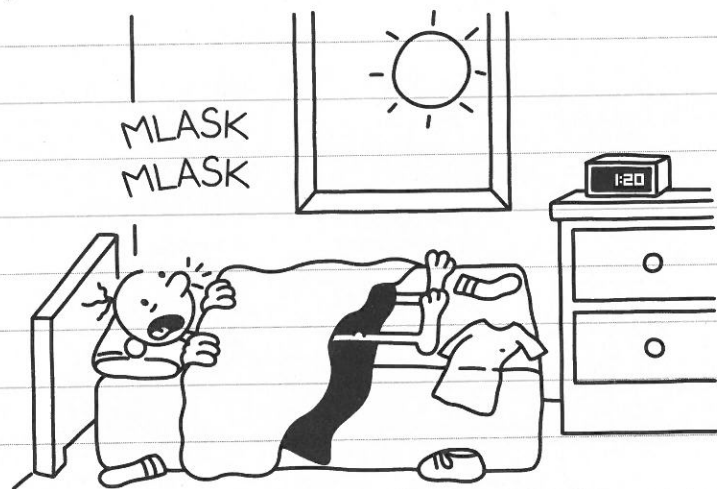
I když, jsem skoro rád, že mi ten plán, nechat se zařadit mezi slabší, nevyšel.

Pár kluků, co dostali „Jak Bink strašil“, jsem viděl držet knížku vzhůru nohama, a nemyslím, že to měl být vtip.

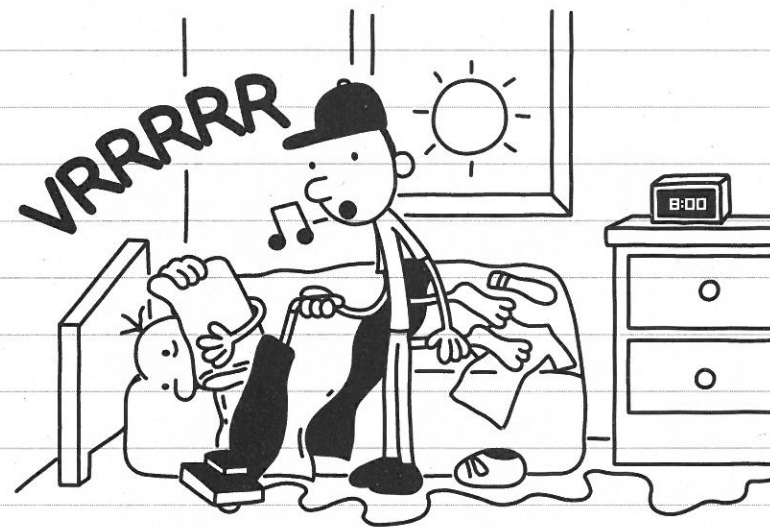
Sobota

První týden školy je konečně za mnou, tak si můžu přispát.

Většina dětí se v sobotu budí brzo a kouká na kreslené filmy nebo tak, ale já ne. O víkendech lezu z postele jenom proto, že už sám nemůžu snést, jak mi smrdí z pusy.

Bohužel, táta se budí v šest ráno bez ohledu na to, jaký den v týdnu právě je, a vůbec nebere ohledy na to, že já se snažím užít si sobotu jako normální člověk.

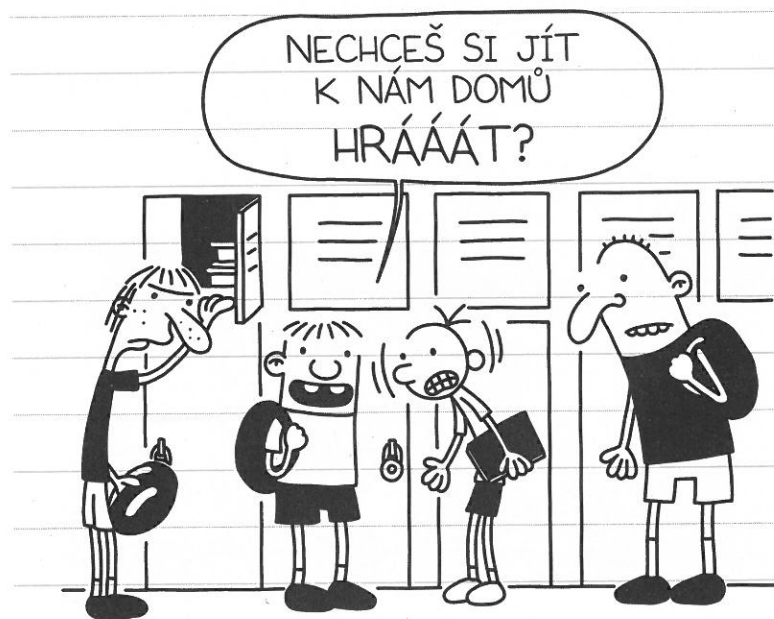

Neměl jsem co na práci, tak jsem vyrazil k Rowleymu.

Rowley je technicky vzato můj nejlepší kamarád, ale to se může snadno změnit.

Vyhíbal jsem se Rowleymu od prvního dne školy, protože udělal něco, co mě fakt naštválo.

Brali jsme si po vyučování v šatně věci, Rowley ke mně přišel a povídá:

Už nejmíň milionkrát jsem Rowleymu vysvětloval, že musí říkat „nechceš se u mě stavit?“ a ne „nechceš si jít hrát“. Ale ať mu to vtlučím do hlavy, jak chci, stejně to příště udělá zas.

Poslední dobou se víc starám o svou imidž. Jenže s Rowleyem je to docela dřina.

Seznámili jsme se před pár lety, když se přestěhoval koušek od nás.

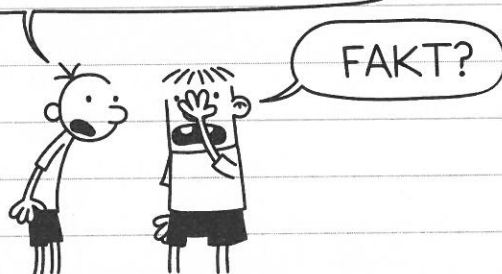
Jeho máma mu koupila knížku, která se jmenovala „Jak si najít přátele na nových místech“, a on přišel ke mně domů a všechny ty pitomé nápady na mě zkoušel.

Nejspíš mi bylo Rowleyho kapku líto a rozhodl jsem se, že ho vezmu pod svá křídla.

Je to s ním fajn, hlavně proto, že na něm můžu vyzkoušet všechny ty vtipky, co Rodrick zkouší NA MNĚ.

VÍŠ, ŽE KDYŽ MÁŠ RUKU VĚTŠÍ NEŽ
OBLIČEJ, JE TO ZNÁMKA NÍZKÉ
INTELIGENCE?

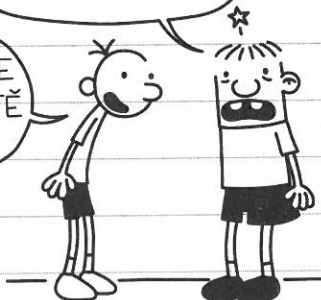

CHÁ!
DOSTAL
JSEM TĚ!

ALE MÁM
TEDA NÍZKOU
INTELIGENCI?

HMM... JÁ SE
MRKNU JEŠTĚ
JEDNOU.

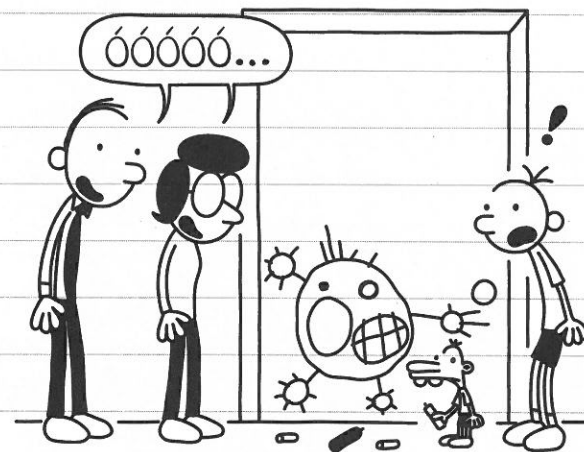

Pondělí

Pamatujete, jak jsem říkal, že na Rowleyho zkouším různé fórký? No, tak mám ještě mladšího brácha, jmenuje se Manny, a NIKDY by mi neprošlo, kdybych něco takového provedl jemu.

Máma a táta Mannyho chrání, jako by byl princ nebo tak něco. A taky nikdy nemá průšvih, ani když by si to zasloužil.

Včera Manny nakreslil na dveře mého pokoje nesmyslnou fixou autoportrét. Myslel jsem si, že mu to máma a táta tentokrát dají sežrat, ale jako obvykle jsem se pletl.

Ale co mě na Manny'm štvě nejvíc, to je přezdívka, kterou si pro mě vymyslel. Když byl ještě menší, nedokázal vyslovit „bráško“, takže mi začal říkat „bžíško“. A DODNEŠKA mi tak říká, i když já se snažím přimět mámu a tátu, aby ho donutili toho nechat.

Nikdo z mých kamarádů na to naštěstí ještě nepřišel, ale párkrát to už bylo o chlup.

Máma po mně chce, abych Manny'mu ráno pomohl vypravit se do školky. Když mu udělám snidani, odnese si misku s cereáliemi do obývacího pokoje a sedne si na plastový nočník.

A když už má jít do školky, zvedne se a všechno, co nedojedl, vyklopí do nočníku.

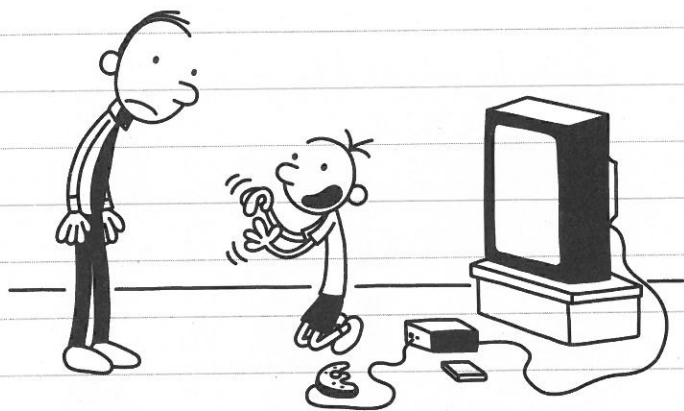
Máma mi pořád nadává, že nedojídám snidani. Jenže kdyby musela každé ráno vyškrabovat cormflaky ze dna nočníku, taky by moc chuti k jídlu neměla.

Úterý

Nevím, jestli už jsem to říkal, ale jsem SUPER dobrý ve videohrách. Vsadím se, že každého z mého ročníku bych porazil s prstem v nose.

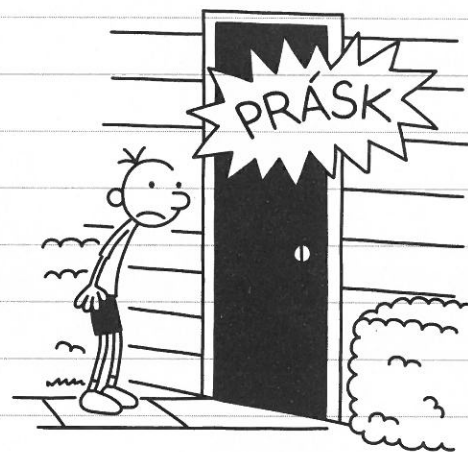
Bohužel táta tyhle moje schopnosti dvakrát neocenuje. Pořád se do mě naváží, ať jdu ven a dělám něco „aktivního“.

Takže dneska po večeři, když táta zas začal, že mám jít ven, zkusil jsem mu vysvětlit, že při videohrách se dá hrát fotbal nebo ragby a člověk se přitom ani neumaže a nezapotí.

Ale on to jako vždycky ne a ne pochopit.

Táta je celkem vzato docela chytrý, ale když jde o jednoduchou logiku, tak o něm občas pochybuju.

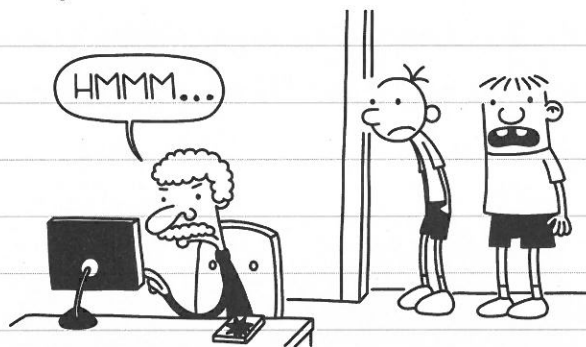
Jsem si jistý, že by táta moji hrací konzoli rozmontoval, jen kdyby přišel na to jak. Naštěstí výrobci těchto věcí je dělají rodičovzdorné.

Kdykoli mě táta vyhodí z domu, abych šel dělat něco sportovnějšího, jdu prostě k Rowleymu domů a hraju videohry tam.

Bohužel to jediné, co se dá u Rowleyho hrát, jsou automobilové závody a tak.

Protože vždycky, když k Rowleymu přinesu nějakou videohru, tak si ji jeho táta najde na nějaké webové stránce pro rodiče. A když je v ní JAKÉKOLI násilí, nedovolí nám ji hrát.

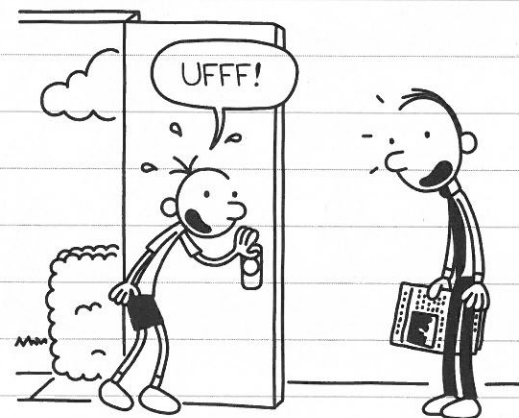

Fakt už mě nebaví jezdit s Rowleyem Závody Formule 1, protože on to nehraje tak vážně jako já. Na to, aby člověk Rowleyho porazil, stačí na začátku hry dát svému autu nějaké směšné jméno.

A když pak Rowleyho předjedu, úplně se složí.

Když jsem s Rowleyem dost zametl, šel jsem zas domů. Párkrát jsem proběhl u sousedů pod zavlažováním, abych vypadal zpocený, a to tátovi zřejmě stačilo.

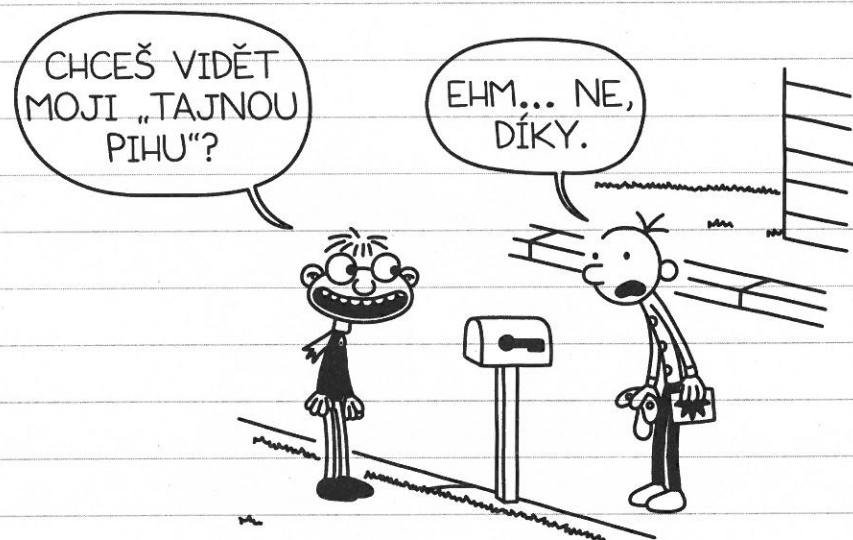

Jenže se to obrátilo proti mně, protože jak mě uviděla máma, donutila mě jít se nahoru osprchovat.

Středa

Táta byl zřejmě hrozně spokojený, že mě včera donutil jít ven, protože dneska to udělal znova.

Fakt mě už dost štve, že musím vždycky k Rowleymu, když si chci zahrát nějakou videohru. Na půl cesty mezi mnou a Rowleym bydlí takový dost uhozený kluk, jmenuje se Fregley. A ten pořád straší u nich před domem, takže se mu skoro nedá vyhnout.

Fregley se mnou chodí na tělák a má takový svůj vlastní vymyšlený jazyk. Třeba když potřebuje na záchod, řekne:

My kluci už Fregleymu rozumíme skoro všechno, ale učitelé ho, myslím, ještě neprokoukli.

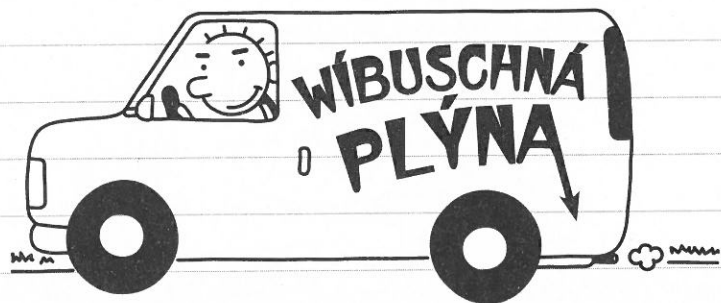

Dneska bych ale nejspíš šel k Rowleymu i sám, protože můj brácha Rodrick a jeho kapela měli v suterénu zkoušku.

Rodrickova kapela je fakt PŘÍŠERNÁ a když zkoušejí, já to prostě doma nevydržím.

Ta kapela se jmenuje „Výbušná plína“, jenže na Rodrickově dodávce se to piše WÍBUSCHNÁ PLÝNA.

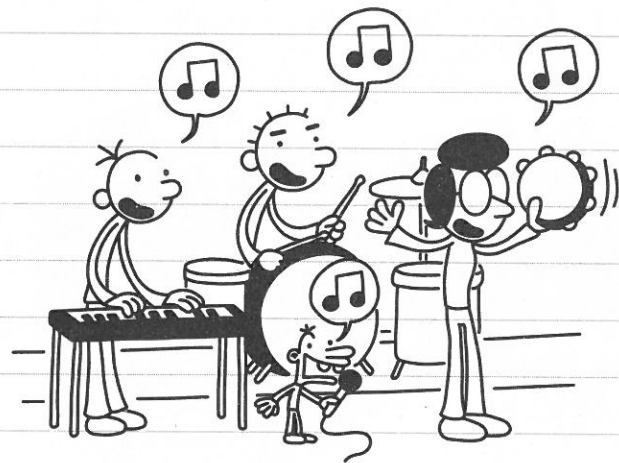
Možná si myslíte, že to tak pišou, aby to vypadalo cool nebo tak, jenže já se vsadím, že kdybyste Rodrickovi prozradili, jak se „výbušná plína“ fakt piše, byla by to pro něj novinka.

Táta nechtěl, aby si Rodrick zakládal kapelu, ale máma byla všema deseti pro.

To ona koupila Rodrickovi jeho první bici.

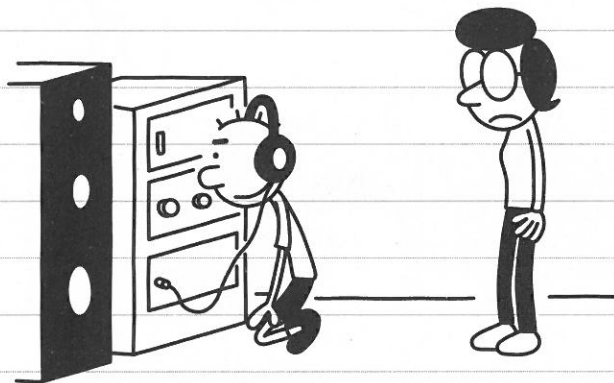
Myslím, že si představovala, jak se všichni naučíme hrát na nějaké nástroje a pak budeme jako taková ta rodinná kapela, co bývají v televizi.

Táta hrozně nesnáší heavy metal, a přesně ten Rodrickova kapela hraje. Mámě je podle mě úplně fuk, jakou muziku Rodrick hraje nebo poslouchá, pro ni je hudba jako hudba. Dneska dokonce poslouchal Rodrick v obýváku jedno svoje cédéčko, a máma přišla a začala tancovat.

Tim Rodricka dost naštvála, takže odjel do obchodu a za čtvrt hodiny byl zpátky se sluchátký. A bylo vymalováno.

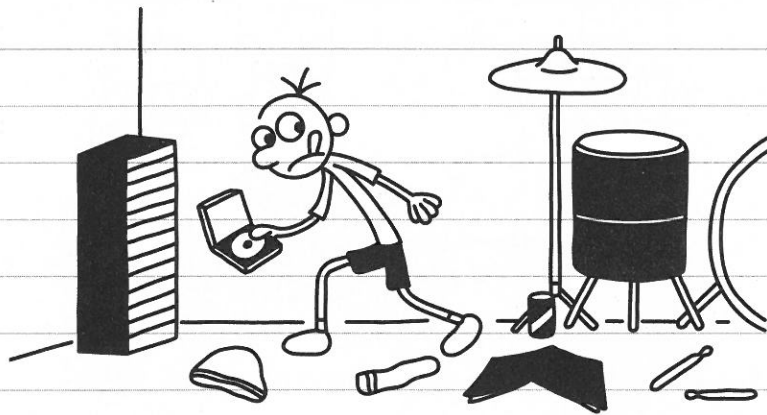
Čtvrtek

Včera si Rodrick pořídil nové metalové cédéčko a na něm byla taková ta nálepka „Varování pro rodiče“.

K cédéčkům s touthle nálepkou se já nikdy nedostanu, protože mi naši nedovolí si je koupit. Takže jsem si uvědomil, že Rodrickovo cédéčko mám šanci si poslechnout, jenom když ho propašuju z domu.

Ráno, když Rodrick odešel, jsem zavolał Rowleymu a řekl mu, ať vezme do školy diskmana.

Pak jsem šel dolů k Rodrickovi a cédéčko jsem mu sebral ze stojanu.

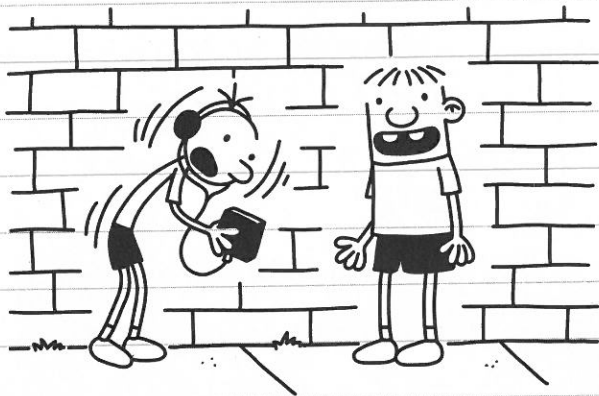

Vlastní přehrávače nesmíme do školy nosit, takže jsme museli počkat až po obědě, když nás učitelé pustili ven. Jen jsme měli možnost, zmizeli jsme s Rowleyem za školu a strčili Rodrickovo cédéčko do diskmana.

Jenže Rowley do něj zapomněl dát baterky, takže nám byl k ničemu.

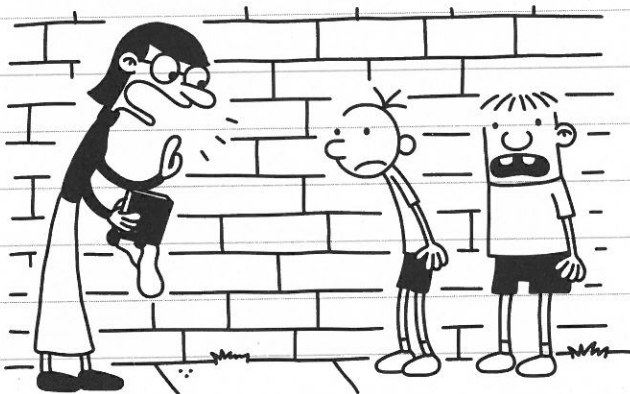
Pak jsem dostal skvělý nápad na hru. Šlo o to, nasadit si na hlavu sluchátka a pak se je pokusit setřást bez použití rukou.

Vyhrál ten, kdo je dokázal dostat dolů nejrychleji.

Držel jsem rekord sedm a půl vteřiny, jenže to jsem myslel, že si vytřesu i plomby.

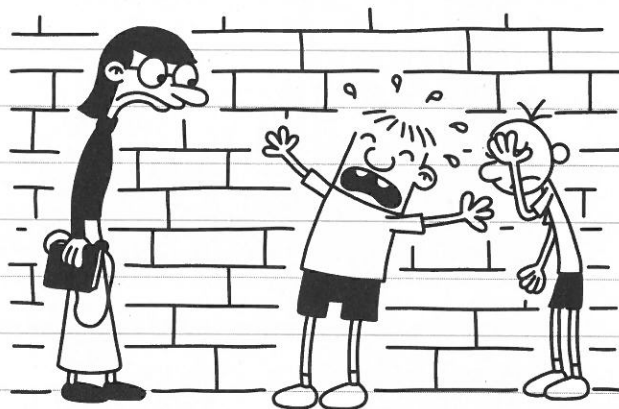
Když jsme byli v nejlepším, objevila se za rohem paní Craigová a přistihla nás. Sebrala mi diskmana a začala nám dělat kázání.

Ale myslím, že jí nebylo moc jasné, co tam provádíme. Začala nám vykládat, že rokenrol je „škodlivý“ a že nám zničí mozky.

Chtěl jsem jí říct, že v tom diskmanu nejsou ani baterky, ale viděl jsem na ní, že na nějaké přerušování nemá náladu. Tak jsem počkal, až domluvila, a odpověděl jsem jenom: „Ano, pančelko.“

Jenže zrovna když nás Craigová už chtěla nechat být, Rowley se rozbrečel, že nechce, aby mu rokenrol zničil „mozek“.

Fakt občas pochybuju o jeho zdravém rozumu.

Pátek

No, tak to jsem tomu zas jednou dal.

Včera večer, když si šli všichni lehnout, odplížil jsem se dolů, že si to Rodrickovo cédéčko poslechnu na stereu v obýváku.

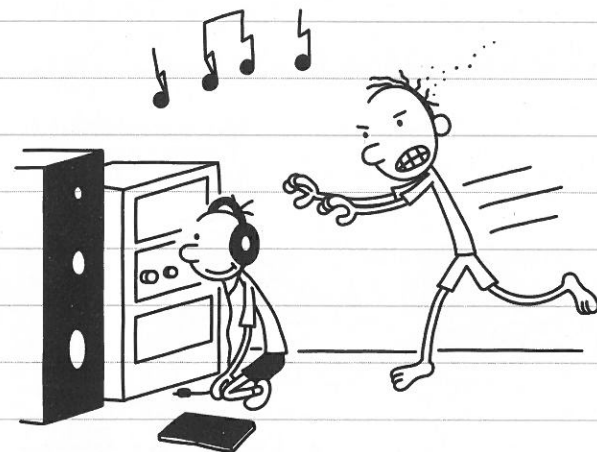
Nasadil jsem si Rodrickova nová sluchátka a HODNĚ jsem to zesílil. Pak jsem zmáčkl „Play“.

Zprvé musím říct, že je mi úplně jasné, proč na to cédéčko dali nálepku „Varování pro rodiče“.

Ale slyšel jsem jenom asi třicet vteřin první písničky, než mě načapali.

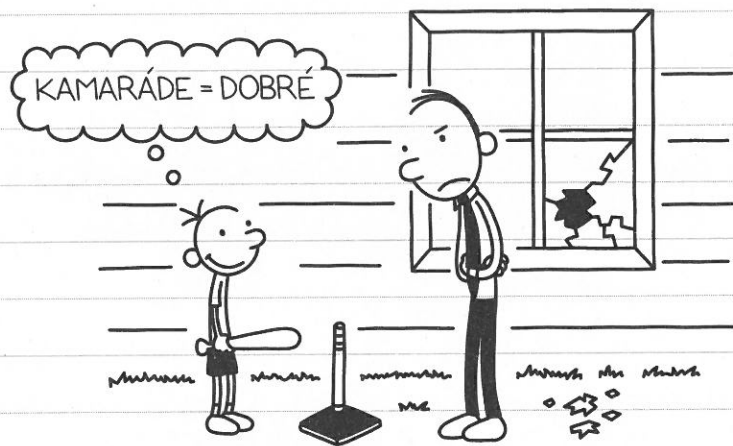
Ta sluchátka totiž nebyla zastrčená. Takže hudba hrála z REPRÁKŮ, ne do sluchátek.

Táta mě hnal nahoru do mého pokoje, zavřel za sebou dveře a pak řekl:

Když táta řekne „kamaráde“ tímhle tónem, je člověku jasné, že má průšvih. Když mi táta takhle řekl „kamaráde“ poprvé, nepochopil jsem, že to má být sarkasmus. Tak jsem přestal být ostražitý.

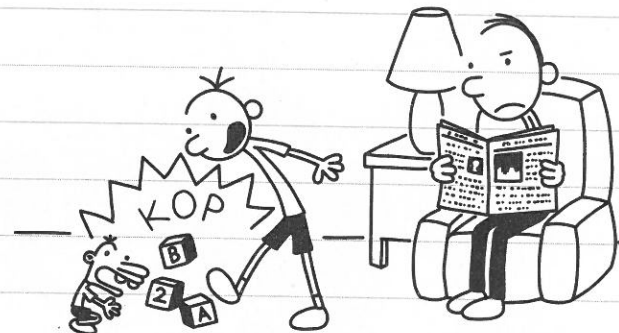
Tuhle chybu už teď neudělám.

Tentokrát na mě táta řval asi deset minut a pak nejspíš usoudil, že by byl radši v posteli, než stát v mém pokoji ve spodním prádle. Řekl, že čtrnáct dní nesmím hrát videohry, což jsem tak přibližně čekal. Asi bych měl být rád, že to nedopadlo hůř.

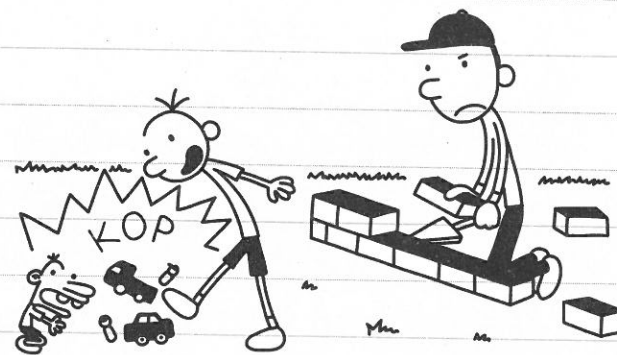
Na tátovi je dobré to, že když se naštvě, rychle ho to zas přejde a tím to končí.

Když člověk něco provede a táta je u toho, obvykle po něm hodí tím, co má zrovna po ruce.

DOBŘÁ CHVÍLE NĚCO PROVĚST:

ŠPATNÁ CHVÍLE NĚCO PROVĚST:

Máma trestá ÚPLNĚ jinak. Když něco provedete a máma vás načapá, nejdřív několik dnů přemýšlí o tom, jaký trest byste měli dostat.

A zatímco čekáte, chováte se hrozně vzorně, abyste z toho vyšli lehčeji.

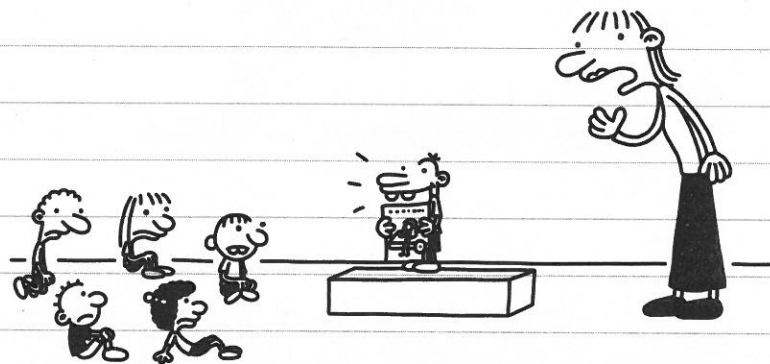
Jenomže za pár dní, zrovna když vy sami na ten průšvih zapomenete, dá vám to sežrat.

Pondělí

Ten zákaz videoher je těžší, než jsem čekal. Ale přinejmenším nejsem jediný, kdo má u nás v rodině průšvih.

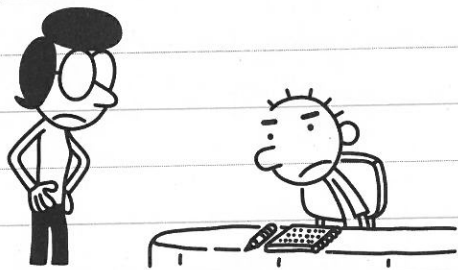
Taky Rodrick to má u mámy rozlité. Manny sebral Rodrickovi jeden z jeho heavymetalových časopisů a na jedné stránce byl obrázek ženské v bikinách, jak leží na kapotě auta. A Manny vzal ten časopis ukázat do školky.

Řekl bych, že máma nebyla vůbec nadšená, když jí odtamtud volali.

Taky jsem ten časopis viděl, a upřímně řečeno, nebylo na něm nic, co by stálo za takový rámus. Jenže máma tyhle věci v domě nestrpí.

Rodrick musel za trest odpovědět na otázky, co mu máma napsala.

Stal ses díky tomu časopisu lepším člověkem?

Ne.

Jsi teď oblíbenější ve škole?

Ne.

Jaký teď máš pocit z toho, že jsi takový časopis měl?

Stydím se.

Chtěl bys něco říct ženám o tom, že jsi vlastnil takový urážlivý časopis?

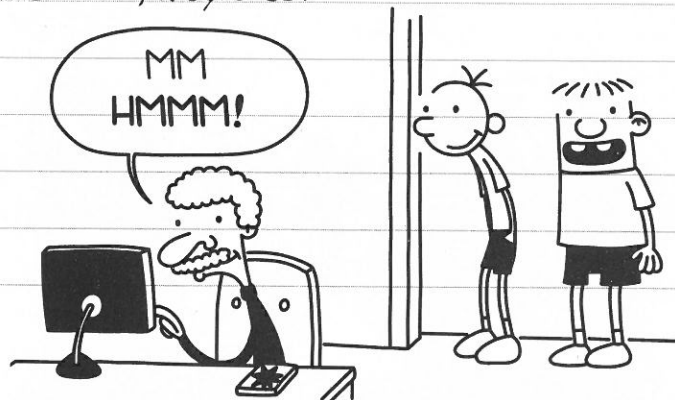
Omlouvám se ženy.

Středa

Ještě pořád mám zákaz videoher, takže moji konzoli používá Manny. Máma mu koupila celou horu výchovných her, a dívat se na Mannyho, jak je hraje, to je fakt mučení.

Dobrá zpráva je, že jsem konečně přišel na to, jak některé moje hry propašovat přes Rowleyho tátu. Stačilo, abych svoje cédéčko strčil do krabičky od Mannyho „Hrajeme si s abecedou“, a bylo to.

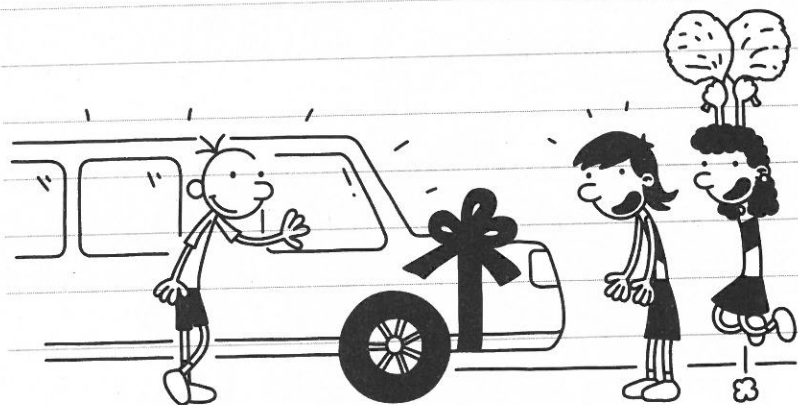
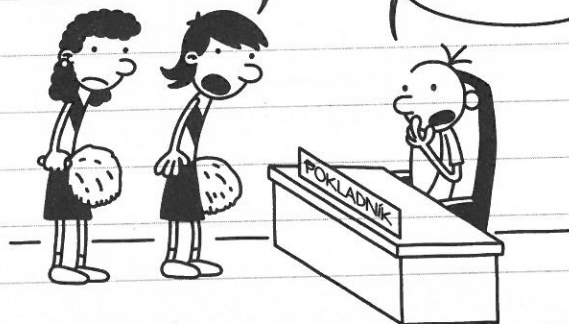

Čtvrtek

Dneska ve škole oznámili, že se blíží volby do studentské rady. Uprímně řečeno, studentská rada mě nikdy zvláště nezajímala. Ale když jsem tak o tom přemýšlel, došlo mi, že kdybych se stal pokladníkem, mohlo by to NAPROSTO změnit moje postavení ve škole.

MY ROZTLESKÁVAČKY UŽ MÁME DOST TOHO, ŽE MUSÍME NA UTKÁNÍ JEZDIT STEJNÝM AUTOBUSEM JAKO TI PITOMCI Z KAPELY!

HMMM... UVIDÍME, CO SE S TÍM DÁ DĚLAT.

A ještě líp...

MY SVALOUŠI POTŘEBUJEME PUMPIČKU, PROTOŽE SI NEMÁME ČÍM NAFOUKNOUT SVŮJ JEDINÝ MÍČ.

NOO... JE MI LÍTO, ALE S TÍM VÁM NEPOMŮŽU.

O funkci pokladníka se nikdo moc nezajímá. Všichni se rvou o ty hlavní funkce, jako je předseda a místopředseda. Takže myslím, že když se zítra přihlásím, je funkce pokladníka prakticky moje.

Pátek

Šel jsem se dneska zapsat jako kandidát na pokladníka. Bohužel se o tu funkci uchází taky jistý Marty Porter, a to je dost bedna na matiku. Takže to možná nebude tak snadné, jak jsem si myslel.

Řekl jsem tátovi, že kandiduju do školní rady, a on z toho byl celý nadšený. Ukázalo se, že taky kandidoval do školní rady a že vyhrál.

Táta prohrabal staré krabice, co máme dole v suterénu, a našel jeden plakát ze své tehdejší volební kampaně.

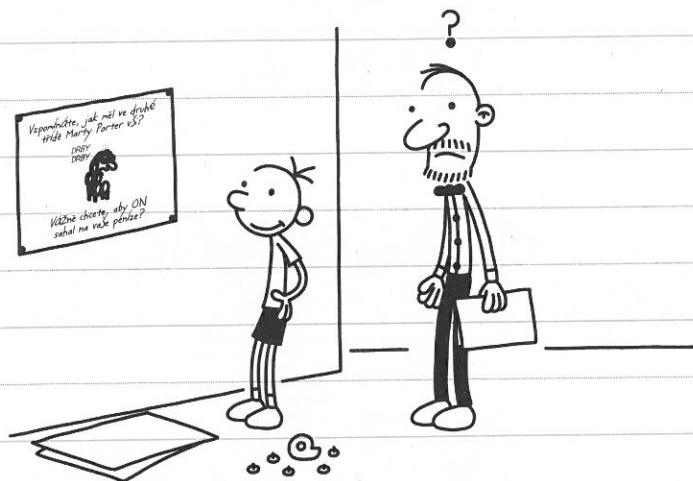
Ten nápad s plakáty mi přišel docela dobrý, a tak jsem požádal tátu, aby mě odvezl do obchodu pro nějaký materiál. Zásobil jsem se velkými čtvrtkami a fixami a zbytek večera jsem pracoval na své volební propagaci. Jen doufám, že to zabere.

Pondělí

Dneska jsem přinesl plakáty do školy a musím říct, že se fakt povedly.

Začal jsem ty plakáty rozvěšovat hned, jak jsem přišel. Vydržely tam ale asi tak tři minuty, než si jich všiml náš zástupce ředitele Roy.

Řekl, že nesmíme psát „výmysly“ o ostatních kandidátech. Tak jsem mu připomněl, že ta věc o všich je pravda, že se tenkrát kvůli tomu málem zavřela celá škola.

Ale stejně mi všechny ty plakáty sundal. Takže Marty Porter tu dneska chodil a rozdával lízátka, aby si koupil hlasy, kdežto moje plakáty ležely u zástupce ředitele v koši. Tím, řekl bych, moje politická kariéra skončila.

ŘÍJEN

Pondělí

Tak je konečně říjen, což znamená, že zbývá už jen třicet dní do Halloweenu. Halloween je můj NEJOBLÍBENĚJŠÍ svátek, i když máma říká, že na koledování už začínám být moc velký.

Taky táta má Halloween rád, ale z jiného důvodu. Ten večer, když všichni ostatní rodiče rozdávají bonbóny, táta se schovává za křovím s popelnicí plnou vody.

A když kolem našich vrátek procházejí nějakí pubertáci, tak je zlije.

